

Sygn. akt II K 189/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniu 11.06.2018 r. sprawy:

G. W., urodzonego (...) w G.,

syna J. i J. z domu U.

oskarżonego o to, że:

w okresie od lutego 2008 roku do listopada 2009 roku i od stycznia 2011 do maja 2017 roku będąc zobowiązany na mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku sygn.. VII RC 461/01 z dnia 06 sierpnia 2011 roku oraz protokołu ugody Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe V RC 507/08 z dnia 23 października 2008 roku, do obowiązku opieki przezłożenie rat alimentacyjnych na rzecz małoletniej córki P. A. do rąk matki K. J., uporczywie uchylał się od ciążącego na nim obowiązku przez co naraził w/w na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k. k. będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2003 roku, sygnatura akt VI K 2305 za przestępstwo z art. 209 § 1 k. k. na karę pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat, którą odbył w okresie od stycznia 2007 roku do 30 stycznia 2008 roku i od 16 grudnia 2009 roku do 06 grudnia 2010 roku,

tj. o czyn z art. 209 § 1 k. k. w myśl przepisów obowiązujących do 31 maja 2017 roku w zw. z art. 64 § 1 k. k.

I. oskarżonego G. W. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od lutego 2008 roku do listopada 2009 roku w G., uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 6 sierpnia 2001 roku w sprawie o sygnaturze akt VII RC 461/01 oraz ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Gdańsku dnia 23 października 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt V RC 507/08, obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie córki P. A. i przez to naraził w/w na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od stycznia 2007 roku do 30 stycznia 2008 roku części kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2003 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 2305/02 za przestępstwo z art. 209 § 1 k. k. i czyn ten kwalifikuje z art. 209 § 1 i 1 a k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

II. oskarżonego w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2011 roku do maja 2017 roku w G., uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Gdańsku dnia 23 października 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt V RC 507/08, obowiązku opieki poprzez nielożenie na utrzymanie córki P. A. i przez to naraził w/w na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych i czyn ten kwalifikuje z art. 209 § 1 i 1 a k. k.;

III. ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu w punktach I. i II. sentencji wyroku stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., na podstawie art. 209 § 1 a k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 231,80 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 895,46 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt: II K 189/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. W. i K. J. żyli w nieformalnym związku. W dniu 07 kwietnia 1997 roku z tego związku urodziła się ich córka P. A.. G. W. rozstał się wówczas z K. J. i nie interesował się córką.

Dowód : zeznania świadka K. J. - k. 24-25, 224v-225; odpis skrócony aktu urodzenia P. A. – k. 3

W dniu 04 listopada 1998 roku ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Gdańsku w sprawie VII RC 559/98 nałożony został na oskarżonego G. W. obowiązek świadczenia alimentów na rzecz P. A. w kwocie 140 zł miesięcznie. Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 06 sierpnia 2001 roku w sprawie VII RC 461/01 powyższy obowiązek świadczenia alimentów na rzecz P. A. został podwyższony do kwoty 250 zł miesięcznie. Z kolei w dniu 23 października 2008 roku ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie VR C 507/08 G. W. zobowiązał się dołożenia na utrzymanie P. A. kwoty 400 zł miesięcznie z tytułu alimentów.

Dowód: zeznania świadka K. J. - k. 24-25, 224v-225; kserokopia wyroku z dnia 06 sierpnia 2001 roku w sprawie VII RC 461/01 - k. 93; kserokopia protokołu ugody z dnia 23 października 2008 roku w sprawie VR C 507/08 - k. 4

K. J. w okresie pomiędzy 2008 a 2017 rokiem, gdy miała taką możliwość, to pracowała, głównie na stanowiskach sprzedawcy i fryzjera. Ostatni raz pracowała w okresie od 15 września 2014 roku do 30 czerwca 2016 roku jako fryzjer. Zarabiała tam około 1300 zł netto. Od 2015 roku K. J. jest w związku małżeńskim z D. J.. Odkąd K. J. przestała pracować, to D. J. ją utrzymuje. P. A. przez cały czas mieszkała ze swoją matką. W inkryminowanym czasie rodzice K. J. pomagali jej finansowo w wychowywaniu córki, kupując jej komputer, telewizor, dokładając się do wyprawek szkolnych i ubrań oraz finansując zakładanie instalacji gazowej w ich miejscu zamieszkania.

Dowód: zeznania świadka K. J. - k. 24-25, 224v-225; zeznania świadka E. L. – k. 59-61; zeznania świadka K. L. – k. 65-68; świadectwo pracy – k. 221-222

Oskarżony G. W. w inkryminowanym czasie nie pracował na stałe. Pracował jedynie dorywczo, uzyskując dochody w wysokości około 200 zł miesięcznie. G. W. nie figuruje jako osoba pobierająca świadczenia z (...), ani jako podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych. W G. Urzędzie Pracy G. W. posiadał status osoby bezrobotnej jedynie w okresie od 26 września 2016 roku do 29 września 2016 roku bez prawa do zasiłku i utracił powyższy status z uwagi na niestawiennictwo w wyznaczonym terminie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego G. W. - k. 172-175; informacja z G. Urzędu Pracy – k. 31, 37; informacja z ZUS – k. 36; informacja z (...) k. 38; informacja z Urzędu Skarbowego – k. 40

W okresie od dnia 20 stycznia 2007 roku do dnia 30 stycznia 2008 roku G. W. odbywał karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 209 § 1 k. k., orzeczoną w sprawie IV K 2305/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku (zwolniono przedterminowo). Pomimo zawartej ugody oskarżony G. W. w okresie od lutego 2008 roku do listopada 2009 roku w G. nie dokonywał żadnych wpłat tytułemłożenia na utrzymanie rodziny do rąk K. J.. Następnie G. W. w okresie od 16 grudnia 2009 roku do 06 grudnia 2010 roku odbywał karę 2 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 209 § 1 k. k., orzeczoną w sprawie IV K 2305/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku (odwołanie przedterminowego zwolnienia). Następnie od stycznia 2011 roku do maja 2017 roku G. W. dalej nie łożył ustalonych w wyniku w/w ugody alimentów na rzecz P. A.. W wyniku tego, wobec G. W. toczyło się postępowanie egzekucyjne, które w dużej mierze było mało skuteczne. Wyegzekwowane w toku egzekucji od lutego 2008 roku do lutego 2011 roku kwoty pieniężne były przeznaczane jedynie na poczet zadłużenia z tytułu wypłat z Funduszu Alimentacyjnego oraz opłaty i koszty egzekucyjne. Jedynie kwota 95,03 zł z kwoty wyegzekwowanej 103,71 zł w miesiącu lutym 2008 roku została przekazana wierzycielowi (P. A.).

Dowód : zaświadczenie o dokonanych wpłatach - k. 8-8v; kopia akt egzekucyjnych - k. 76-160; odpis wyroku z dnia 24 czerwca 2003 roku – k. 161; dane o karalności k. 210-211; notatka urzędowa – k. 42

Oskarżony G. W. w toku postępowania karnego był przesłuchany jednokrotnie w trakcie postępowania przygotowawczego. W trakcie przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 172-175

Według biegłych z zakresu psychiatrii, oskarżony G. W. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Stwierdzono u niego uzależnienie od alkoholu. Brak jest podstaw do kwestionowania jego poczytalności, warunki art. 31 § 1 i 2 k. k. nie mają zastosowania. Oskarżony może brać udział w toczącym się postępowaniu, a jego stan zdrowia pozwala mu na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sądowno – psychiatryczna – k. 188-189

Oskarżony G. W. był karany sądownie wyrokiem z dnia 24 czerwca 2003 roku za czyn z art. 209 § 1 k. k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 22 listopada 2006 roku zarządzono wykonanie w/w kary pozbawienia wolności. Oskarżony G. W. odbywał tę karę w całości w okresach od dnia 20 stycznia 2007 roku do dnia 30 stycznia 2008 roku oraz od 16 grudnia 2009 roku do 06 grudnia 2010 roku.

Dowód: odpis wyroku z dnia 24 czerwca 2003 roku – k. 161; dane o karalności - k. 210-211; notatka urzędowa – k. 42

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny i nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, a zebrane w sprawie dowody potwierdzają jego sprawstwo. Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków K. J., E. L. i K. L. oraz zebranych dokumentach urzędowych.

Zeznania świadków K. J., E. L. i K. L. Sąd uznał za wiarygodne w całości. Zeznania tych świadków są bowiem logiczne, konsekwentne, szczegółowe i zbieżne ze sobą. Nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Powyżsi świadkowie zgodnie wskazywali, iż oskarżony w inkryminowanym okresie nie łożył na małoletnią wówczas P. A.. K. J. wychowywała córkę samotnie, a jej rodzice (L.) pomagali jej finansowo w miarę swoich możliwości. K. J. utrzymywała się w tym czasie jedynie z pracy w charakterze sprzedawcy lub fryzjera,

z którego to tytułu nie otrzymywała wygórowanego wynagrodzenia. Powyższe okoliczności częściowo zostały także potwierdzone obiektywnymi dowodami w postaci dokumentów urzędowych (świadczenie pracy, kopie akt postępowania egzekucyjnego).

Z racji tego, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień, Sąd nie ma możliwość odnieść się do nich i dokonać ich oceny. Zebrane w sprawie dowody potwierdzają sprawstwo oskarżonego, tym samym jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu nie jest sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym.

Zeznania J. W. i P. A. nie podlegały ocenie przez Sąd z uwagi na to, iż odmówiły one składania zeznań na podstawie art. 182 k. p. k.

Sąd oparł się także na opinii biegłych z zakresu psychiatrii, gdyż została ona wydana przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe we wskazanej dziedzinie nauki. Jest przejrzysta, spójna i pełna. Formułuje jasne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. Opinia ta potwierdza, że brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego, mimo stwierdzonych u niego zaburzeń w postaci uzależnienia od alkoholu.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych (m. in. w postaci danych o karalności, kopii akt postępowania egzekucyjnego, informacji uzyskanych z ZUS, US, (...), odpisów wyroków, odpisu ugody, kart zadłużenia, zaświadczenia o dokonanych wpłatach, informacji z Zakładu Karnego). Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej.

Ustalony stan faktyczny dał podstawę do przypisania G. W. czynu z art. 209 § 1 i 1a k. k.

Uchylenie się przez oskarżonego od łożenia na utrzymanie dziecka było w sprawie okolicznością bezsporną. Sam oskarżony nie kwestionował faktu, iż nie spełniał nałożonego obowiązku. Sąd nie miał wątpliwości, że łączna wysokość powstałych wskutek tego zdarzenia zaległości stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych (niepłacenie przez oskarżonego ustalonych świadczeń trwało bowiem przez okres kilku lat). Oskarżony miał możliwość przynajmniej częściowego wykonania ciężącego na nim obowiązku. Jest bowiem osobą dorosłą i zdrową. Posiada wykształcenie zawodowe w kierunku elektryka. Z doświadczenia życiowego wynika, iż w obecnych czasach jest zapotrzebowanie na osoby posiadające wykształcenie zawodowe, w tym w powyższej branży. Oskarżony nie podejmował jednak żadnych prób podjęcia stałego zatrudnienia. Rejestrując się w G. Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna został pozbawiony tego statusu już po kilku dniach, gdyż nie stawił się na wyznaczone spotkanie. Świadczy to o zwykłym braku woli ze strony oskarżonego podjęcia jakiegokolwiek stałego zatrudnienia. Tym bardziej, iż oskarżony poza krótkim kilkudniowym okresem rejestracji w G. Urzędzie Pracy nie podejmował kolejnych prób uzyskania statusu osoby bezrobotnej i poszukiwania pracy.

Sąd uznał, iż czyn oskarżonego wyczerpał znamiona czynu z art. 209 § 1a k. k. Przepięstwo z art. 209 § 1a k. k. ma charakter skutkowy (materialny) i należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Ustawodawca wymaga, by owo niebezpieczeństwo miało charakter bezpośredni. Stan taki ma miejsce wówczas, gdy przerodzenie się niebezpieczeństwa w naruszenie dobra prawnego jest „nieuchronnym następstwem dalszego rozwoju sytuacji”, tj. brak jest konieczności podjęcia kroków „dynamizujących” przez sprawcę bądź osoby trzecie (vide: Andrzej Zoll, Narażenie... (w:) System, 1985, s. 468). W omawianym przypadku zachodzić musi więc prawdopodobieństwo braku zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego. Skutek oznaczający narażenie dobra prawnego na niebezpieczeństwo może (ale rzecz jasna nie musi) przerodzić się w jego naruszenie. W przypadku przestępstwa niealimentacji przypisanie owego skutku, tj. przyjęcie, że sprawca „naraził” pokrzywdzonego na niebezpieczeństwo wymaga, z jednej strony - ustalenia, że to właśnie przez nieodpowiednie zachowanie sprawcy, pokrzywdzony stanął w obliczu niebezpieczeństwa (tj. zaistniał związek przyczynowo - skutkowy), z drugiej - że zaistniało wysokie prawdopodobieństwo naruszenia dobra prawnego w przyszłości. W ocenie Sądu, zachowanie G. W. spełniło te cechy. Należy podkreślić, że wobec trudnej sytuacji materialnej, K. J. zmuszona była do korzystania z pomocy swoich

rodziców, a później także swojego obecnego męża, zarówno finansowej, jak i polegającej na opiece nad małoletnią. Wprawdzie, dzięki pomocy powyższych osób oraz otrzymywaniu świadczeń z funduszu alimentacyjnego, posiadała środki wystarczające do pokrycia kosztów zaspokajania niektórych podstawowych potrzeb życiowych małoletniej, jednak nie mogła ona sobie pozwolić na zapewnienie innych dodatkowych potrzeb. Jednakże, co istotne, nawet jeśli potrzeby takie zostały zaspokojone przez inną osobę, nie zwalnia to sprawcy od odpowiedzialności karnej. Ta odpowiedzialność będzie tym bardziej uzasadniona, gdy zaspokojenie potrzeb osoby uprawnionej odbywa się kosztem znacznego wysiłku innych osób zobowiązanych do dostarczania środków utrzymania (tak SN w uchwale z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86). Nie ulega wątpliwości, że gdyby nie pomoc materialna rodziców K. J. oraz świadczenia z funduszu alimentacyjnego, to z uwagi na niskie zarobki, a w niektórych okresach czasu - brak zarobków, K. J. w ogóle nie byłoby stać na utrzymanie siebie i małoletniej P. A. i jednocześnie zakupienie jej materiałów dydaktycznych, ubrań, zabawek, zapewnienie rozwoju kulturalnego. Natomiast środki pieniężne pochodzące od oskarżonego, nawet w wysokości niższej niż określona przez Sąd, w znaczący sposób poprawiłyby sytuację majątkową w/w.

Sąd dokonał modyfikacji opisu czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez uznanie, iż były to dwa czyny, nie zaś jeden czyn, tak jak uznał Prokurator. Opis przestępstwa z art. 209 § 1 k. k. nie może obejmować takich okresów, w których sprawca nie mógł zadośćuczynić spoczywającemu na nim obowiązkowi (wyrok SN z dnia 9 listopada 2011 r., IV KK 321/11, LEX nr 1044059). Skoro więc, w okresie od grudnia 2009 roku do grudnia 2010 roku oskarżony G. W. odbywał karę pozbawienia wolności, to obiektywnie nie mógł uczynić zadość spoczywającym na nim obowiązków. Faktem jest, iż okres ten nie został objęty aktem oskarżenia. Jednakże wskazać należy, iż okres ten obejmuje okres jednego roku. W ocenie Sądu, przerwa dzieląca kolejne okresy niealimentacji przez oskarżonego G. W. jest zbyt długa, by można było mówić o jednym czynie zabronionym (objętym jednym zamirem sprawcy). Warto przy tym przytoczyć tezy Sądu Najwyższego, który podkreślił, że przestępstwo z art. 209 § 1 k. k. jest wprawdzie przestępstwem trwałym, ale nie sposób uznać w sytuacji, gdy nie została przyjęta konstrukcja z art. 12, że odbywanie przez okres 6 miesięcy kary pozbawienia wolności nie stanowiło przeszkody do przyjęcia, że nieuiszczanie rat alimentacyjnych przed odbyciem tej kary, jak i po jej odbyciu, oczywiście przy wykazaniu wszystkich podmiotowych elementów tego przestępstwa, może stanowić jeden czyn zabroniony, a więc i jedno przestępstwo niealimentacji. Przyjęcie w takiej sytuacji istnienia dwóch czynów zabronionych miało zatem oparcie w ujęciu ontologicznym, ale także w ujęciu normatywnym. (wyrok SN z 19 maja 2010 r., V KK 74/10, LEX nr 584784). Podobnie w innym wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, że wprawdzie przestępstwo z art. 209 § 1 k. k. jest przestępstwem trwałym, gdyż polega na wywołaniu i utrzymaniu określonego skutku przestępnego, wszelako jeżeli między okresami uporczywej niealimentacji wystąpi przerwa lub przerwy wywołane np. tym, że zobowiązany nie był w stanie wykonać tego obowiązku albo osoba uprawniona do alimentacji w tym czasie nie znajdowała się w sytuacji zagrożenia, to w takim wypadku należy rozważyć konstrukcję czynu ciągłego lub ciągu przestępstw. (wyrok SN z 5 marca 2015 r., III KK 414/14, LEX nr 1665592).

Sąd nie znalazł także podstaw do zakwalifikowania czynu oskarżonego według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 roku. Zgodnie z art. 4 § 1 k. k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia czynu zabronionego, stosuje się ustawę nową, chyba, że poprzednia byłaby dla sprawcy względniejsza. Czyn oskarżonego wyczerpał wszystkie przesłanki do zakwalifikowania go zarówno z art. 209 § 1 k. k. w brzmieniu do dnia 31 maja 2017 roku, jak i zakwalifikowania go z art. 209 § 1 i 1a k. k. w obecnym brzmieniu. Należy wskazać, iż zarówno w brzmieniu poprzednim, jak i obecnym tego przepisu, ustawowe ramy zagrożenia karnego za ten czyn byłyby dokładnie takie same. Tym samym - kwalifikacja prawna czynu oskarżonego w brzmieniu poprzednim nie byłaby dla niego względniejsza, a miałyby dla niego takie same skutki prawne, stąd zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k. k. zastosowanie miały przepisy w obecnym brzmieniu.

Jak wynika z akt sprawy, oskarżony G. W. odbywał częściowo karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną w sprawie IV K 2305/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku, której wykonanie zarządził postanowieniem z dnia 22 listopada 2006 roku Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku, w okresie od dnia 20 stycznia 2007 roku do dnia 30 stycznia 2008 roku. Czyn, którego dotyczyło to skazanie, stanowił przestępstwo takie samo, jak czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I. sentencji wyroku. Nie ulega zatem wątpliwości, że G. W.

działał w ramach powrotu do przestępstwa w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I sentencji wyroku (art. 64 § 1 k. k.).

Odnosnie czynu drugiego opisanego w punkcie II. sentencji wyroku Sąd uznał, iż nie zachodziły podstawy do uznania, by czyn ten został popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa. Na tym gruncie pojawia się pytanie, jaką datę popełnienia przez oskarżonego G. W. czynu opisanego w punkcie II. sentencji wyroku należy uznać za słuszną, w kontekście tego, iż jest to przestępstwo tzw. wieloczynowe. Przestępstwo niealimentacji należy bowiem do przestępstw wieloczynowych, których czas popełnienia określa czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację znamion typu. (postanowienie SA w Gdańsku z dnia 11.08.1999 roku w sprawie II AKo 199/99). Podobnie wypowiada się w tej kwestii Sąd Najwyższy, który stwierdził, iż datą przedawnienia karalności przestępstwa wieloczynowego jest data popełnienia ostatniego czynu wchodzącego w jego skład (postanowienie SN z dnia 29 października 2015 roku II KK 288/15). Stąd na podstawie powyższych rozważań przyjęć należy, iż czyn ten popełniony został w maju 2017 roku, a więc już po upływie 5 lat od odbycia przez oskarżonego kary pozbawienia wolności w okresie od 16 grudnia 2009 roku do 06 grudnia 2010 roku.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, ustalił, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k. k. W myśl art. 91 § 1 k. k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa albo więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania – oskarżony dokonywał bowiem tego samego czynu (niealimentacji) na szkodę tej samej osoby. Czas popełnienia poszczególnych czynów nie jest także nadmiernie od siebie oddalony. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że przypisane oskarżonemu przestępstwa stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k. k.

W czasie popełnienia przez oskarżonego G. W. przypisanych mu czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. G. W. jest i już w trakcie popełnienia czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynów G. W. należy określić jako wysoki. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na okoliczności popełnienia badanych czynów – jak już wskazano wyżej, oskarżony nie podjął żadnych prób podjęcia stałej pracy, mimo takich możliwości, nie interesował się w żaden sposób losem swojej córki, nie dzielił się osiąganym dochodem nawet w niewielkiej części, by choć trochę odciążyć finansowo K. J.. Z powodu zachowania oskarżonego, cały ciężar związany z utrzymaniem ich wspólnego małoletniego dziecka, spoczął na K. J., która bez pomocy rodziców i świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego, a także własnej pracy, nie miałaby możliwości utrzymania ich dziecka.. Nadto, w wyniku zaniechań oskarżonego, niektóre potrzeby pokrzywdzonej pozostały niezaspokojone.

Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących przemawiających na korzyść oskarżonego.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na stopień szkodliwości społecznej opisane powyżej, a także jego uprzednia karalność za taki sam czyn i działanie (odnośnie pierwszego czynu) w ramach powrotu do przestępstwa.

W punkcie III. wyroku, uznając czyny oskarżonego za ciąg przestępstw, Sąd wymierzył G. W. karę jednego roku pozbawienia wolności. G. W. jest przestępcą niepoprawnym. Mimo uprzedniego karania za taki sam czyn i odbycia kary pozbawienia wolności (której wykonanie zostało zarządzane z uwagi na niewypełnianie obowiązków

alimentacyjnych), oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków ze swojego negatywnego zachowania. Oskarżony konsekwentnie, w sposób wręcz uporczywy nie łożył na jego małoletnie dziecko. Nie interesował się w żaden sposób jego losem. Nie podjął żadnych prób podjęcia stałej pracy. Świadczy to o całkowitym braku poszanowania dla obowiązujących reguł prawnych, społecznych i moralnych. Jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie mogła wobec sprawcy niepoprawnego spełnić swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także stanowić odpowiednią dolegliwość za popełnione czyny. Jednocześnie, z uwagi na działanie w ramach recydywy odnośnie pierwszego czynu, a także zastosowanie art. 91 k. k., orzeczona kara pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku nie jest karą nadmiernie uciążliwą. Izolacja oskarżonego w takim wymiarze powinna stanowić dla niego wystarczającą represję i bodziec do zastanowienia się nad swoim postępowaniem i spowodować poprawę jego zachowania i funkcjonowania w społeczeństwie, przede wszystkim poprzez podjęcie zatrudnienia i uregulowanie należności alimentacyjnych.

W punkcie IV. wyroku Sąd zasądził na rzecz adw. M. K. koszty obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym, zgodnie ze wskazanymi przepisami.

W punkcie V. wyroku Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania i stosowną opłatą, z uwagi na fakt, iż koszty te powstały w wyniku jego postępowania, a jako zdrowy mężczyzna w wieku produkcyjnym, posiadający kwalifikacje zawodowe, ma on możliwość podjęcia odpowiedniego zatrudnienia.